

Rechnagel-sagen, hvor vekselererfirmaet efter aftalen havde ret til at sælge obligationerne og senere købe dem tilbage – en ret, der rent faktisk blev udnyttet.

7. *Hvad var konsekvensen af ikke at indbringe den tabte landsskatteretsafgørelse?*

Den store lighed mellem sagen, som landsretten afgjorde til Skatteministeriets fordel, og landsskatteretskendelsen, som ministeriet tabte, betyder, at disse sager må behandles ens.

Skatteministeriet kan ikke indtage én holdning i én sag og den modsatte holdning i en anden sag, når der ikke synes at være forskelligheder på nogle afgørende punkter. Eneste reelle forskel var, at den ene sag var nået længere i klagesystemet end den anden.

Almindelige lighedsgrundsætninger tilsagde således, at der skulle tages bekræftende til genmæle i den sag, der var påkendt af landsretten, hvis det blev besluttet ikke at søge Landsskatterettens kendelse ændret ved højere instans.

8. *Kursgevinstloven*

Med kursgevinstloven er kursgevinster gjort skattepligtige, medmindre der er tale om »blåstemplede« obligationer. »Blåstemplede« obligationer opfylder et krav til mindsterenten på udstedelsestidspunktet. Er mindsterenten f.eks. 10 pct. på udstedelsestidspunktet, skal obligationen have en påtrykt rente på mindst 10 pct. Formålet er at undgå, at obligationer udstedes med mulighed for at opnå store skattefri kursgevinster. Udstedes rent faktisk obligationer med lav rente – og dermed udsigt til en stor kursgevinst – er denne gevinst skattepligtig. Herefter er det ikke længere attraktivt at gå ind i arrangementer med statsgældsbeviser for lånte penge.

9. *Appelbegrænsning*

Siden september 1987 har der været praktiseret en generel appelbegrænsning på skatteområdet. Heri ligger både, at landsretssager, som

Skatteministeriet har tabt, i intet tilfælde er blevet indbragt for Højesteret, og at ingen landsskatteretskendelser, der går det offentlige imod, er blevet indbragt for landsretten.

I forrige folketingssamling fremsattes et lovforslag, der fastslår disse principper. Lovforslaget er genfremsat, men med den ændring, at alene princippet om ingen appel til Højesteret nu foreslås lovfæstet. Lovforslaget er ikke færdigbehandlet.

Også før disse principper blev indført, var det klart undtagelsen, at det offentlige indbragte landsskatteretskendelser for domstolene. I 1985 blev således kun to sager indbragt for domstolene ved det offentliges mellemkomst.

10. *Konklusion*

Der verserer ca. 250 sager ved Landsskatteretten om dette spørgsmål. Da Landsskatteretten traf sin afgørelse i den omtalte første af disse sager, stod valget herefter imellem at indbringe disse for landsretten eller stå fast på princippet om, at det offentlige bør henholde sig til Landsskatterettens afgørelse.

For at indbringe disse sager talte, at landsretten i en tilsvarende sag havde givet Skatteministeriet medhold.

Imod talte for det første princippet om appelbegrænsning. Det er afgørende i strid med dette princip at indbringe 250 sager for domstolene. Tidligere har det højst været 4–5 landsskatteretskendelser årligt, som blev indbragt for landsretten.

For det andet var det tvivlsomt, om skattemyndighederne kunne vinde de indbragte sager.

For det tredje er ingen af sagerne identiske med den sag, som skattemyndighederne vandt i Højesteret – heller ikke den sag, hvor Skatteministeriet har taget bekræftende til genmæle.

På denne baggrund traf skatteministeren beslutning om ikke at indbringe de første af Landsskatterettens afgørelser for domstolene. Konsekvensen heraf var, at der måtte tages bekræftende til genmæle i landsretssagen.